

GULE SKILT: Slike skilt viste vei til de ulike attraksjonene

BORT MED SORGENE: Marianne Christensen fikk også kastet fra seg noen sorger, her i aksjon.

Hun hadde tatt turen ut med Hammerfest turlag, som ankom øyen allerede fredag. Og kjøpt seg en håndstrikket lue med inskripsjonen «Ingøy» på for anledningen.

NESTEN SOM ALICE I EVERLAND

RØRENDE: Slike små skilt kunne man møte på sin ferd gjennom eventyrland. Her med den rørende fortellingen om hesten som gråt og overlevde krigen.

DEN GULKLEDDER: Denne kvinnen vekket oppsikt der hun vandret rundt på øya

SELVE JUBILANTEN: Å dra ut til fyret med båt gikk fint denne dagen - og fyret selv viste seg fra sin beste side. Det skinte så og si der på toppen, og så rett og slett ut som stoltheten selv.

Vi som var på Ingøy i helgen var en del av et lite stykke eventyr - som ble utspilt der og da, i skjønn harmoni med både buldrende hav, en skinnende sol og iakttagende fjell i det fjerne. For ikke å snakke om halvgale havfruer og kraftfulle steinkast i sinne mot havet...

Alle som har et forhold til Lewis Carrolls Alice i Eventyrland (og forsåvidt de som ikke har det også) fikk kanskje litt følelsen av hvordan det er å vandre rundt undrende i en eventyrværen etter å ha vært en del av forestillingen *Lulleli for Fruholmen fyr* på Ingøy på lørdag.

Her poppet forestillingen opp hvor som helst - i gult - på den lille øya, mens vi først gikk rundt og tenkte "hæ?". Skilt og informasjonsplakater - alt i gult - viste veien til de merkelige steder, som «Kast dine sorger i havet»-stedet til «Lullekongen» til «Bahamas» (som vi skal komme tilbake til!) og gule personer dukket også opp her og der, som den gule fikenpiken denne anmelderen møtte på da hun krysset fjellet. Her ble anmelderen tilbudt en fiken og litt varmende kaffe av den spesielle kvinnekikkelsen før ferden bar videre.

Kastet sorgene i havet

Teaterscenen var dermed utvidet til å favne hele øya - hvor enn man gikk kunne man finne noe gult som tiltrakks oppmerksomheten. Men i hvilken rekkefølge man opplevde «eventyret» på, det var opp til hver og enkelt. Kanskje var det derfor ikke tilfeldig at denne anmelderen tidlig ble dratt mot «Kast dine sorger i havet»-plassen? Dette var en plass med mange gule småsteiner og øvelsen var enkel «Hold steinen i hånden og se for deg at denne steinen representerer noe som gjør deg trist, sur eller fortvilet. Kast steinen, med all din kraft, ut i havet og se den forsvinne». Som skrevet så gjort, og i tankene hadde undertegnede et sinne mot en ikke-navngitt person - og skal si den steinen før kraftfullt avsted.

Pust inn arktisk luft

At vi er vant med å puste inn den friske arktiske sjølufta

skulle vi bli minnet på ved neste stasjon. Her var det satt opp en stor trakt ut mot havet, som man ble oppfordret til å puste inn gjennom. Og det mest spennende av alt - anmelderen fikk her en klar oppfordring til neste stasjon

- Har du ikke vært på Bahamas? Der må du gå altså, sa Anne Grete og Eli lattermildt, etter å ha innåndet den arktiske lufta (og her begynte anmelderen å lure litt på hva som egentlig var inni den trakta der, damene kunne ikke stoppe å le!). Du må bare gå dit, kan ikke beskrives, lo de.

- Men først bør du lese det gule skiltet på veien der, om den gråtende hesten, da ble jeg rørt og fikk tårer i øyekroken, men ingen fare, de er borte igjen på Bahamas, det lover vi deg! sa Eli, før

„Du vet aldri hva som skjer...“ Nei så sant ikke!

de var borte igjen på egne eventyr.

Hesten som gråt

Det var derfor med et spent hjerte anmelderen beveget seg i retning der Bahamas angivelig skulle være. Men først på veien kom altså det gule skiltet med den gråtende hesten.

Historien handlet - gjennom en rørende fortelling om en hest som egentlig skulle bli tatt livet av, men som gråt - og dermed fikk leve, om evakueringen av Finnmark på slutten av andre verdenskrig og som så mange har et forhold til her i regionen. Historien avsluttes slik «Når folk kom tilbake til Ingøy i 1945 var alt rasert og ødelagt. Men en hest hadde overlevd, alene gjennom den kalde vinteren. Det var Blakken. Blakken jobbet etter krigen med kjørekjør Hans Andersen i Havøysund helt opp til 60-årene». Da kom også klum-

AVSLUTNING: Siste del av opplevelsen var å sitte og se mot fyret - i solnedgangen -

pen i halsen på denne anmelderen.

Men vi måtte videre, for nå hadde dette eventyret blitt en jakt på Bahamas.

Lullekongens rike

Det var ikke det at Bahamas var vanskelig å finne, men det var bare andre ting som som tiltrakks oppmerksomheten til denne anmelderen på lullelisk eventyr etterfølgende. Mange småskilt måtte undersøkes på veien, blant annet et med info om friflyttingen av øya. Og da skiltet «Lullekongen» kom innen synsrekkevidde sa det seg selv: det er ikke hver dag man får møte en ekte konge - så han måtte jo avlegges en visitt.

Barndomsøya mi

Og mens vi ble innlemmet i det lulleliske rike av Lullekongen i egen person, traff vi også Jill - en av søstrene Benjamin (andre av Ingøy-søstrene skulle senere poppe opp på ferden), som kunne fortelle at hun har bodd på øya som liten.

- Det er barndomsøya mi dette her. - Og ja, mor mi bor her ennå mye på sommeren, fortalte hun.

Vi fikk begge et ekte kongepass fra Lullekongen og et håndtrykk - men så husket anmelderen - det er jo Bahamas vi skal til! - Ja men kom, det er dit jeg skal også, sier Jill, og så bar ferden videre.

Den halvgale havfyren

Det var litt av et syn som ventet der, denne (noe halvgale) havfruen - eller skal vi si havfyren - i gull som stresset serverte paraplydrinker - og det fra sine egne (påmonterte) bryster!

Havfyren satt god stemning i de besøkende med sine pussige kommentarer og krumspring.

Og et (litt kinky) eventyr, det var det selvagt helt naturlig at vi fikk vi opplest her.

esperando

Det anmelderen på dette tidspunktet i teksten husker hun har glemt å opplyse om, er radioen som ble utdelt. For den var jo med på hele ferden, dette hadde Norsk Landskapssteater laget spesielt, altså en egen radiokanal med direktesending, gjester og kommentarer til oss på eventyr underveis.

Og nå, etter besøket på Bahamas da melodien til The Eagles' *Desperado* fylte ørene - dog riktignok uten sang, var det som om alt var komplett. Denne melodien er så nydelig og tilfeldigheten vil ha det til at denne reporteren følte seg ekstra truffet - ja faktisk har hun hørt gjentatte ganger på nettopp denne de siste dagene. Strofene «These things that are pleasin' you. Can hurt you somehow» og «*Desperado*, why don't you come to your senses? You been out ridin' fences for so long now» og «*Desperado*, oh, you ain't gettin' no youger»

DYPE DRAG: Anne Grete Albrightsen og Eli Sætereng fikk seg noen dype drag av arktisk luft. De bor begge i Hammerfest til vanlig. - Jeg har aldri vært her ute, men hatt lyst til det lenge, sa Eli før latteren etter Bahamas-besøket begynte å melde seg.

MØTTE KONGEN: Ingøyværingen Jill Benjaminsen fikk møte Lullekongen som gav et fast håndtrykk og et «lykke til videre» på veien. Den vet ingen hvor går, men et Kongepass, det fikk vi i hvert fall av han.

LULLELISK VISDOM PÅ VEIEN:
«Hvorfor sitte inne når alt håper ute» og «Vi åpner når vi kommer og stenger når vi går» Små detaljer.

VENTYRLAND

og se på ulike krumspring nede på sletta. ALLE FOTO: LINN HUSBY

- nei, hvem kan ikke kjenne seg igjen i noe av det desperate i det?

Så der gikk denne reporteren melankolsk (men glad) og hørte på denne og ble samtidig ført opp til neste punkt på veien, nemlig til lykkens gudinne av alle ting (som her ble kalt koreografisk tombola).

Vi vant og lykkerus

Og her tok lykkerusen fullstendig over! For tror du ikke både reporteren og min nye venninne Hedvig Næssvik - tilfeldigvis - vant i denne tombola'en? Her var altså poenget å snurre på et lykkehjul - som klart og tydelig riktig sa i fra om at «...Du vet aldri hva som skjer....». Nei så sant ikke!

- Var en fin konkurrans dette her, sa Hedvig etter at vi begge hadde fått nummer fire i hjulet og danseren på sletta foran øynene våre i løpet av tre minutter faktisk til slutt landet på feltet som var avmerket nummer 4. Slik gikk vi derfra som vinnere, men noe premie så ingen av oss noe til, i hvert fall ikke denne anmelderen, men det er en annen historie.

Den ytterste utpost

Alle disse krumspringene hadde nå faktisk tatt noen timer - og nå, like før klokken 19 satt denne anmelderen kurs for varmestua - det måtte

fylles på med næring. Og mens vi vandrer over «fjellet» (igjen) er det de lystige tonene til Kevin Boines

Kom til Finnmark våre ører fylles med og eksempelvis en hel del av «heey jaaaa le loooo la le lo lo la le looo (...) - la la la la la! Samt *Kom og bli med til Finnmarka!*»

Og nå kunne vi - litt forfjamset - oppleve oss selv, smådansende over sletta der - og med seier i tombola'en og alt ting, da blir vi i så godt humør at det nesten var fare for å toppe seg.

I tillegg får vi mot slutten av denne ferden høre ordfører Alf E. Jakobsen sin spesielle hilsen og tale på radioen. Han kunne fortelle noe som mange kanskje ikke visste, nemlig at denne ytterste utposten mot nord - Ingøy - på 1500-tallet var Finmarks hovedstad. Og det er da vi begynner å undre på: Hva venter fremtiden, for fyret - og ikke minst, for oss?

Vi gjorde som Alice i Eventyrland - og lot oss inspirere og flyte med i eventyret.

Slik fløyt vi (bokstavelig talt) også ut til selve fyret i båt - og det var en opplevelse av de mest minnerike og sjeldne.

Og lenge etter at vi har dratt fra øya klinger ordførerens ord i våre ører: «Lenge leve i dag for deg - du Fruholmen fyr.», mens vi ennå ler av en fyr vi ikke kan glemme: havfyren på Bahamas.

ANMELDT AV LINN HUSBY
linn@hammerfestingen.no

SKAL DET VÆRE EN FIKEN: Fikenpiken satt midt oppå «vidda» og sørget for at de forbipasserende fikk smake på en deilig fiken, og hvis ønskelig, sette seg ned for en liten kaffetår.

PIKEN MED DRINKENE: Her var det bare å ta imot og det gjorde så vel reporteren som f.v. Juli Keim, Eline Stokkeland og Aurora Hagen - som hadde kommet ut til øya med turlaget, samt søstrene Jill og Marion Benjaminsen.

GLAMORØS: Denne «fruen» satt lattermusklene i sving hos de fleste besøkende som tok turen innom.

I LYKKERUS: Her har f.v Hedvig Næssvik og deretter «denne anmelderen» nettopp funnet ut av vi har vunnet - og at vi er i lykkerus - det er jo lykkens gudinne Susanne Ness bare glad for.

GULE SØSTRE: Flere av (de veldig like) søstrene Benjaminsen tok del i eventyret *Lulleli for Fruholmen fyr*, her i form av Kate og Gro. De hadde kjøpt seg gule Lulleli-t-skjorter for anledningen.